

[Evan Jensen.]

der været givet udtryk for nogen utilfredshed med lovforslaget. Der er for mig ingen tvivl om, at pensionisterne er indstillet på, at der er et samfundsøkonomisk hensyn at tage. De føler sig nemlig ikke dårligt behandlet som samfundsgruppe. Man må heller ikke glemme, at ud over den månedlige pension findes der en række tryghedsforanstaltninger for pensionistgruppen, som i høj grad værdsættes af pensionisterne, hjemmehjælpsordninger og forskellige andre foranstaltninger i henhold til omsorgsloven. Organisationernes krav ligger langt over, hvad lovforslaget tilbyder. Organisationerne mener at have et efterslæb på 4,7 pct. Dette tal kommer man til ved at operere med den såkaldte bruttodækningsprocent, hvilket efter min opfattelse ikke er forsvarligt. Når der skal drages en sammenligning med arbejdslønnen, må sammenligningen ske på lige grundlag. Man må se på, hvad en lønmodtager og en pensionist har til personligt forbrug. Man bliver derfor nødt til at operere med en nettodækningsprocent, som viser sig for 1969 at være 55,4 og for 1970 at være 61,5. Der er altså tale om en ikke uvæsentlig stigning i denne periode. Når pensionisternes indkomst, altså pensionen, sammenlignes med bruttolønnen for en arbejder, må en række forhold tages i betragtning: arbejderens husstandsstørrelse, udgiften til erhvervelse af lønindkomsten, skatteforskellene, forbrugsmønster osv. osv. Det afgørende er jo som sagt, hvad der er til rådighed, når de forskelligartede forhold er taget i betragtning.

Ud over et efterslæb har organisationerne ment, at pensionerne over 2 år skulle forøges med godt 14 pct. under hensyn til stigningen i lønnen for de lavtlønnede arbejdere. Efterslæb plus almindelige forhøjelser vil så andrage 1,4 milliarder kr. på årsbasis. Hvis man ser på den faktiske udvikling i de sociale pensioner, er det uforståeligt efter min mening, at organisationerne kan møde op med disse milliardkrav. I 1968 var folkepensionen for et ægtepar 12.630 kr., i 1971 bliver den 17.424 kr., og, efter at skatten er trukket fra, 15.700 kr. Også i rent faktiske tal har der altså været tale om en betydelig stigning i pensionerne fra 1968 og frem til i dag.

Endelig kan man nævne, at pensioni-

sterne siden den 1. januar 1971 har et personfradrag på 13.200 kr., medens andre skatteydere har et fradrag på 5.100 kr. for enlige og det dobbelte for ægtepar. Det betyder en ikke uvæsentlig fordel for pensionisterne i forhold til andre skatteydere.

Må jeg til sidst sige, at socialministerens lovforslag efter venstres opfattelse er et rimeligt og forsvarligt tilbud til pensionisterne. Det afgørende er, at pensionisterne får en regulering, der er på niveau med den, som andre befolkningsgrupper har mulighed for, og det sker med dette lovforslag. I fremsættelsestalen siger socialministeren, at der i et embedsmandsudvalg arbejdes med problemerne omkring en tilpasning af skattereglerne og fradragsreglerne, således at pensionisterne kan undgå at komme i en skatteklekke. At undgå de skatteklekkeproblemer, som kan opstå, har venstres fulde sympati. Jeg vil gerne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Valbak: Det er nu knap 2 år siden, vi sidst tog stilling til størrelsen af pensionisternes velstandsregulering. Vi manglede dengang som før en automatisk virkende og vel at mærke brugbar reguleringsfaktor. Hvad ondt vi ellers for tiden kan gå og sige om kildeskatten, så blev det dengang slået fast, at netop denne skatteforms indførelse ville give os et brugbart materiale at lave et automatisk reguleringsystem på. Vi står i samme situation i år, og derfor ser vi da også, at der som sidst er lagt op til lidt strid om, hvor stor dette års regulering bør være. Som i 1969 trækker jeg dette forhold frem, fordi jeg gerne vil pege på betydningen af, at spørgsmålet om en automatisk reguleringsmekanisme snarest finder en praktisk løsning. Denne gang skulle gerne være sidste, højst næstsidste gang, vi skal diskutere, om det er den ene, eller det er den anden ufuldstændige formel, man bør anvende for at nå til, at pensionisterne sikres en fastlagt andel af lønningerne.

Jeg går ud fra, at socialreformkommissionen vil komme med et oplæg om den fremtidige pensionsordning inden overskuelig tid, og senest til den tid slipper vi nok heller ikke for at tage stilling til, om vi bør følge perspektivplanlægningens fædre eller ikke. De hævder nemlig, at den erhvervsaktive del af befolkningen vil komme til at bære